

‘Wat is er aan de hand?

Waar ga je naartoe?

Kan ik helpen?’

Geestige ontmoeting in Zeeland

Op een gure dag in februari is reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele in de Zeeuwse vestingstad Hulst. Terwijl ze 'de tijd doodt' met een wandeling, loopt ze daar onverwacht tegen een historische figuur op...

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

"Heb je zin om mee te rijden?", vroeg mijn man. "Je hebt toch vrij vanmiddag? Ik moet richting Zeeland. Als jij je in Hulst twee uur kunt vermaken, kunnen we daarna doorrijden naar Antwerpen en daar een restaurantje pakken." Manlief moest voor een bespreking in de provincie Zeeuws-Vlaanderen zijn. "Leuk", antwoordde ik. "Ik kan daar wat winkelen. Als het buiten te koud is, stap ik gewoon een cafeetje binnen." Het was een gure maandag, eind februari. Vijf graden boven nul. Een stevige ijzige wind blies me haast uit mijn winterjas toen ik in Hulst werd afgezet bij 'de Dubbele Poort', een oude stenen poort die toegang geeft tot

het historische stadscentrum. Op een zomerse dag bracht ik een keer een bezoek aan dit toeristische vestingstadje, toen was het er druk en gezellig. Nu was het stil. De meeste winkels waren gesloten, straten verlaten. Gebouwen en huizen deden kil en somber aan. Zo kwam het dat ik al na een kwartier besloot een cappuccino te gaan drinken in een café op de Grote Markt om me op te warmen.

Wandelroute

Ik moest nog anderhalf uur wachten tot manlief me zou ophalen. Uit verveling las ik inkomende mails op mijn iPhone, wierp een blik op Facebookberichten en zocht met Google Maps op waar ik me precies bevond. Volgens het digitale plattegrondje op mijn smartphonescherf zat ik precies in het midden van de cirkelvormige stadskern. Een fraai beeld, want rondom Hulst zijn verdedigingswerken in V-vormen aangelegd met daaromheen waterpartijen. Gedurende de Middeleeuwen moesten verdedigingswallen de stad beschermen tegen vijandelijke, vooral Spaanse invallen. De routeplanner meldde dat een korte wandeling over geresatureerde vestingwallen ongeveer drie kilometer inhield. Ik dronk mijn koffie op, rekende af en trok mijn winterjas aan. Een rondje lopen om de stadskern heen was een ideale manier om de tijd te doden en als ik flink zou doorstappen, kon

ik warm blijven. Ik hoefde niets anders te doen dan het pad te volgen dat gelijk liep met de vestingwallen en zou als vanzelf uitkomen bij de stadspoort waar ik afgezet was en weer opgehaald zou worden. Verdwalen was uitgesloten. Ik passeerde een kerk, het stadhuis, een ouderwetse molen waarvan de wieken stilstonden en volgde de geasfalteerde weg over een verhoogde dijk. Het bleef hard waaien. Een ijzige wind gierde om me heen en ik kreeg het stervenskoud, ondanks dat ik snel doorliep. Waterpartijen die achter de oude verdedigingslinies lagen, zagen er grijsblauw uit. 's Zomers was dit uitzicht zeker prachtig, nu ronduit saai. Geen levende ziel te bekennen. >

*'De half doorzichtige
persoon stoof energetisch
gezien op me af en wilde
me hollend passeren'*

Rennende geest

"*Aidez-moi, aidez-moi!*", klonk het in de verte voor me. Ik zag niemand, maar hoorde dit angstige geroep snel dichterbij komen. Dat die woorden Frans waren voor 'Help me!' wist ik, maar ik zag niemand. Het paniekerige roepen kwam rap naderbij, samen met het geluid van gehijg en rennend schoeisel. "*Aidez-moi, aidez-moi!*" Plots doemde een figuur op, hij botste bijna tegen me aan. De rennende, half doorzichtige persoon stoomde energetisch gezien op me af en wilde me hollend passeren. "*Arrête!*" oftewel "Stop!", riep ik. Dit was geen levende persoon, maar een transparante, lichtbruine entiteit. Een geest van Franse herkomst? Wat deed die hier? Als ik überhaupt iets aan entiteiten verwacht had, was het een geest van een dode Spanjaard geweest, bijvoorbeeld een belegeringssoldaat uit de Tachtigjarige Oorlog. Goed dat er geen andere wandelaars in de buurt liepen, want ik sprak hem hardop aan in het Frans: "Wat is er aan de hand? Waar ga je naartoe? Kan ik helpen?" De vaagbruine gestalte hield halt. 'Hij' was net zo groot als ik. Tenger. Een jongeman van een jaar of zeventien. In mijn beste Frans ging ik met hem in gesprek. Niet langer in het luchtledige pratend, maar in mijn hoofd.

Kanonnen

De entiteit werd beter zichtbaar naarmate ik met hem 'sprak'. De bruinigrijze energie-massa veranderde in een matte afdruk van een garnizoenssoldaat. Zijn soldatenpak, hoge smalle hoed, in combinatie met zijn model vlassnor schatte ik wat tijdspanne betreft - dankzij lessen geschiedenis op de middelbare school - op 1750, later dan de Middeleeuwen in elk geval. Dit was geen verdwaalde dode soldaat afkomstig uit de tijd van Spaanse belegeringen. Wat wel? Een overledene uit Frankrijk of Franstalig België? Wat deed een dergelijke soldatengeest hier in Hulst? Uit een telepathische dialoog met de entiteit kwam naar voren dat hij niet eens wist wie zijn vijand was, tegen wie hij precies vocht of waar hij oorspronkelijk vandaan kwam. Ik stond net te bedenken dat mijn vroegere schooldocent Frans dit gesprek met een Franstalige geest vast grappig had gevonden, toen in mijn hoofd het geluid van donderend kanongebulder aanzwol. Zo hard, dat ik in een reflexbeweging mijn handen tegen mijn oren drukte, ook al was er in het hier-en-nu geen kanon te bekennen. Ik kon me goed voorstellen dat bange jonge soldaten voor zulke herrie op de vlucht sloegen. In zijn doorzichtige handen omklemde de verschijning twee houten stokjes. Trommelstokjes? Had hij die gebruikt om op een trommel te slaan? Om met tromgeroffel soldatentroepen aan te kondigen voordat hij er zelf als een haas vandoor ging om zijn eigen leven te redden? Na enige reconstructie van wat er gebeurd was op het einde van zijn leven, bleek dat de jonge soldaat uit angst voor het geweld op de loop was gegaan en tijdens het weggrennen, zonder zich dat te beseffen, dodelijk was getroffen. Zijn zielsenergie rende nog steeds rond! Ik gaf aan dat zijn strijd gestreden was. Dat zijn zielsenergie na zijn dood zijn lichaam had verlaten, dat hij allang vrij was om deze naargeestige plek op de vestingwallen te verlaten. Daarbij wees ik met mijn vinger in de lucht en zei in mijn beste Frans: "Je mag hier weg. Je bent vrij om te gaan." En 'poef', weg was ie. Hij verdween zo snel naar andere sferen, dat ik verbaasd om me heen keek om te checken of hij echt weg was. Stond ik daar ineens weer in mijn uppie op de oude vestingwal. Nou ja, kleine moeite, groot gebaar, dacht ik.

Historisch Hulst

In 1341 was Hulst al een belangrijke haven- en vestingstad, én omgeven door een eenvoudige gracht en een wal van aarde. In 1413 werd begonnen met de aanleg van betere verdedigingswallen. Van 1453 tot 1477 werden wallen en poorten versterkt tegen aanvallende Gentenaren en later omgeven met een extra gracht. Gedurende de Tachtigjarige Oorlog (1568 - 1648, met een tussenliggende periode van vrede van 1609 - 1621) werden op sommige wallen extra muren gebouwd. De vesting Hulst bestond oorspronkelijk uit zes poorten, vier versterkte eilanden, negen bolwerken en een stadsmolen. De vestingwerken boden in de Middeleeuwen bescherming tegen Spaanse vijandelijke troepen en later, tijdens de periode 1700-1800, tegen Franse invallen.

Geestig bolwerk

Had ik toch nog wat leuk meegemaakt op deze saaie middag. Dat moet ik straks vertellen, dacht ik glimlachend. Om aan te kunnen geven wáár ergens in Hulst ik tegen deze verdwaalde ziel opbotste, zocht ik met mijn *iPhone* 'mijn locatie' op: Galgebolwerk! Wat een perfecte plaats om een entiteit te treffen. Op historische plekken waar in het verleden om landsgrenzen hevig en veel gevochten is, kom ik vaker verschijningen tegen die de weg kwijt zijn. Gelukkig hingen er geen dolende zielen rond die afkomstig waren van overledenen die daar ooit aan de galg waren gestorven. Gehaast wandelde ik verder over de vestingwal om keurig op tijd bij 'de Dubbele Poort' te arriveren waar mijn man in de auto op me wachtte. "Gezellig gewinkeld?", vroeg hij. "Nee, niet echt. Bijna alle winkels waren dicht." Lachend zei ik: "Wel kwam ik nog een dode soldaat tegen waarmee ik een gesprek aanknoopte." Manlief zuchtte en zei: "Hoe krijg je het voor elkaar..." en ik lachte nog harder. Hij heeft het zwaar met zo'n paranormale vrouw. •

Gratis nieuw boek!

Download gratis het nieuwe boek *Ik loop je astraal voorbij!* van Marianne Notschaele met dertien paranormale verhalen. Zie www.vorigelevens.nl/boek-ik-loop-je-astraal-voor-bij-paranormale-waarnemingen.htm